

Hồi Ký Của Kẻ Lưu Hành Thời Gian

Chương 63 : Chương 63: Chương 62

Lão già ngồi đọc sách một mình dưới ánh nến. Bàn tay nhăn nheo run run đến tội. Con mèo nhảy lên đùi lão, liếm cổ tay lão. Nó ở với lão suốt mấy chục năm nay, từ cái ngày lão là kẻ bị thiên hạ cười chê vì cái chân què cho đến khi thành người đứng đầu Hạ Phiên Môn. Con mèo cũng như lão, sinh ra thiếu một mắt, bị mèo bố mèo mẹ vút bỏ, phải lang thang khắp chốn. Hai sinh linh vô tình tìm thấy nhau, quấn quýt không rời cả cuộc đời.

Mèo nhận ra tuy mặt chủ nhân cắm cúi vào trang sách, đôi mắt tinh anh vẫn không di chuyển, rõ ràng đang suy nghĩ gì đó rất quan trọng. Quan trọng đến mức quên cả thời gian lẫn không gian, phần cơm tối bên cạnh đã nguội lạnh từ lúc nào. Mèo biết chủ nó đã già nên không còn đòi ăn cùng nữa, ăn hết phần mình thì lên lồi kéo chủ chơi với mình thôi.

Nhưng hôm nay chủ của nó làm sao ấy. Từ sáng tới giờ thần sắc đâu đâu, chẳng chú ý được việc gì, còn đòi ăn một mình trong thư phòng, cho mỗi mèo ở với mình.

Đến những phút cuối đời, lão già này cũng chỉ có chú mèo này mà thôi.

Tên thích khách hiện ra từ thình không đằng sau ông già. Đen như bóng ma của quá khứ. Hẳn dùng dao, hay ít nhất đó là điều đầu tiên mèo nghĩ. Nhưng nhìn kĩ, đó không phải là dao, chỉ là một lưỡi dao mọc ra từ đầu ngón tay hắc.

Tên thích khách làm một chém lạng lẽ, chém đứt đầu lão già. Lưỡi dao đi qua da thịt con người ngọt như đi qua miếng thịt lợn.

Mèo không kịp làm gì, máu đã đổ.

Tên thích khách biến mất.

Ngọn núi lấp lánh trong ánh nắng mai. Tôi không bao giờ nghĩ mình có thể dùng từ lấp lánh để miêu tả một ngọn núi, nhưng quả thật Hiểm Lâm cực kì đẹp, hoàn toàn trái ngược với tên gọi. Cái bóng của nó trải dài đến bến cảng, khiến ai cũng có cảm giác mình đang nhìn lên cột trụ trời, chứ không chỉ là một ngọn núi.

Bến cảng nhỏ hôm ấy đông đúc hẳn lên, khách thập phương thì ít, dân giang hồ thì nhiều. Đủ thứ vũ khí đeo sau lưng hay dắt ngang hông. Kẻ trau chuốt, người bắn thiu. Nhưng được mời tới đây đều là có máu mặt cả, chẳng ai dám khinh ai.

Đường lên núi thoai thoải, đá tảng đẽo phẳng làm bậc thang, sạch sẽ nghiêm trang không cỏ dại. Hai hàng mai bốn mùa trồng dọc theo con đường này nở rộ, duyên dáng dễ nhìn. Dòng người vừa đi vừa nói chuyện hết sức rôm rả. Có vẻ từ hội Đại Hội Võ Lâm đến giờ đây là lần đầu tiên giang hồ lại có cơ hội gặp nhau. Những kẻ không có bang hội gì cả là ồn ào nhất. Tôi thì tìm cách đi đằng sau tất cả, một việc thực ra chẳng có gì là khó khăn, đặc biệt khi tên công tử bận bịu nói chuyện với ba cô gái cùng một lúc, đến cả tiếng đồng hồ tại quán trà giữa đường lên núi. Lễ gì gì đó của Trần Mỹ Ý phải đến giữa trưa mới thực hiện, Tử Duy nói vậy, trừ khi bọn tôi là các môn phái kết nghĩa với Đại Lâm Quán thì cũng chẳng mất công lên núi sớm làm gì, họ không thể chào đón toàn bộ người tới tham dự ngay được. Càng tốt, tôi càng lúc càng muốn ngồi dưới này chơi, khỏi phải leo núi nữa.

Hình như cũng đây người muốn lãng vãng ở quán trà ở lưng chừng ngọn núi. Nâng lên tới đỉnh rồi mà nơi này vẫn đông đúc, không thể nhét

thêm cái bàn phục vụ nào nữa. Tôi ngừng nghe Đặng Anh kể về cách Lê Chi thâm thù giảo như thế nào để nhìn xung quanh.

Có nên bất ngờ khi thấy chú Kiên Long đang nhìn chăm chăm Tử Duy và ba nàng thơ xung quanh anh ta không nhỉ ? Kiên Long là cái cậu mà có đôi mắt hàng trăm megawatt tôi không muốn nhìn vào ấy. Anh ta bình thường dính chặt với ông thầy của mình mà sao lại ngồi đây một mình nhỉ ?

Chờ tí, tôi đâu có quan tâm. Biết càng ít đời càng đơn giản.

“ Cô ấy sửa lại áo quần cho cả nhà bà cụ. Tôi chẳng làm được gì, chỉ ngồi cạnh nhìn mà thôi. “

Nói thật chứ anh lúc nào chẳng nhìn vợ mình. Như bây giờ đây, họ lại nhìn vào mắt nhau theo cái kiểu uyên ương mới cưới, tim bay phấp phới. Tại sao tôi lại phải chịu sự hành hạ này ? Tại sao Phan lại thích họ đến vậy ? Anh ta có đến nhỏ dãi nghe từng lời họ nói. Bình thường Phan sẽ leo trèo đâu đó trên trần nhà và ăn cắp những gì anh ta thấy thú vị. Dân giang hồ mang trong người không thiếu thứ đáng để ăn cắp.

“ Gia đình cô thế nào Linh ? “

Hả ?! Họ vừa hỏi tôi cái gì đó ?

“ Ý anh chị là sao ? “

“ Phan mới nói là cô đang về nhà. Tôi cũng vừa nhận ra là từ này giờ chẳng để ý đến mọi người thế nào mà chỉ nói về bản thân. Thiệt là có lỗi quá ! Cô có thể chia sẻ một chút về gia đình mình không ? “

Tôi quắc mắt nhìn Phan. Anh ta cười toe toét, chẳng nhận ra mình đã làm gì. Tôi hoàn toàn ổn khi có thể giả bộ nghe người khác nói chuyện trong khi suy nghĩ lung tung. Nói về bản thân mệt lắm. Nhưng giờ ánh mắt của những người tại bàn trà dính vào mình, không thể tránh được nữa rồi.

“ À thì nhà tôi cũng nhỏ thôi. Chỉ ba người là bố mẹ và tôi. “

Họ tiếp tục nhìn tôi. Như thế không đủ à !

“ Cô không có anh chị em gì sao ? “ _ Lê Chi hỏi.

“ À không. Tại hồi trước gia đình tôi sống cùng nhà với bên ngoại. Nhà ngoại to nhưng mà con cháu nhiều quá, gia đình tôi phải ở chung một cái phòng bé tí nên quyết định chỉ có một con. “

Hình ảnh cái thời chen chúc cùng bảy người anh em họ để đi vệ sinh buổi sáng khiến tôi rùng mình. Nhà ở rìa Cầu Sắt, cũng thuộc dạng to đấy. Nhưng nếu nhét một đôi vợ chồng già và gia đình của bốn người con họ thì nó chẳng là gì. Mỗi gia đình được phân một phòng ngủ. Nhà chú Hoàng được phòng to nhất vì chú có ba thằng con. Bà vợ bỏ chồng theo trai từ lâu nên phòng đó còn có chỗ ngủ được. Nhà cô Lan có hai đứa con, người chị lớn hơn đã lấy chồng ra ngoài ở, cuối tuần xuống ăn cơm cùng gia đình. Rồi đến bố mẹ tôi và cái phòng gác mái cho cả ba người. Cậu Út cưới vợ sinh đôi luôn, hai đứa nhóc đó ồn ào kinh khủng.

Khổ nhất là vấn đề phòng vệ sinh. Chỉ có hai cái duy nhất. Hai cái, cho mười bảy người. Sáng mà không dậy sớm là phải xếp hàng chờ để đánh răng rửa mặt. Ai xui xẻo đi vệ sinh sau chú Út là được người ‘hương đồng nội chân chất’ liền. Chỉ được mỗi bữa tối là vui. Hỗn loạn, nhưng vui.

May thay lúc tôi học lớp hai thì bố mẹ thuê được nhà ở khu chung cư gần đó. Rồi ông già chết một mình tôi từng kể ấy, để lại toàn bộ gia sản của ông ta cho tôi lúc ra đi. Nhà tôi chẳng muốn nhận gì cả, mẹ viết đơn chuyển giao đồ đạc ông già đó cho thành phố rồi lại mua nhà khác, lần này là nhà riêng dưới mặt đất, vẫn bé tí như căn phòng của ông bà cho ở hay căn chung cư kia. Sống vậy quen rồi, cho tôi phòng riêng to đùng đoàng chắc tôi chẳng biết phải ở thế nào.

“ Nhà cô đầm ấm nhỉ. “ _ Lê Chi cười _ “ lúc nào cũng bên nhau như vậy. “

Đúng vậy. Sự đầm ấm mà tôi không hề biết tận hưởng khi nó còn ở đó.

Tôi nhìn Lê Chi và Đặng Anh: một đôi vợ chồng mới cưới, một gia đình trong tương lai, tôi nhận ra. Còn Phan thì chẳng có gia đình gì cả. Tử Duy chẳng muốn có một gia đình. Nhưng họ, cũng như tôi, đều cần nó. Một gia đình để đi về, một gia đình để yêu mình, cho mình chút che chở trước cuộc đời tàn bạo.

Dù sao đi nữa, ai cũng muốn được hạnh phúc.

‘ Đúng vậy, lúc đi rồi tôi mới biết nhớ gia đình mình. ‘ _ tôi suýt nữa nói ra nhưng ngừng lại được. Tôi nhìn họ, nhìn những khuôn mặt của những con người bên cạnh mình và nhận ra tôi không thể là bản thân.

“ Còn anh chị thì sao ? Tử Duy chưa kể gì với chúng tôi cả. “

Cho dù hai chú chim uyên ương có nhận ra tôi đang lái chủ đề đi hay không họ cũng chẳng bình luận gì, chỉ trả lời tôi. Phan ngược lại, rõ ràng chuẩn bị nói gì đó, nhưng anh ta nín luôn sau cái nhìn của tôi.

Tôi không muốn nghĩ về mình vào lúc này, nghĩ về nỗi trống trải của bản thân giữa một rừng người.

Cảm giác đầy đeo đẳng tôi như một hòn đá vô hình trong túi áo. Tôi muốn vứt nó đi nhưng chẳng biết nó ở đâu, chỉ biết nó đang nằm đấy, khiến tôi chỉ muốn ngồi lì trong quán trà đó mà nhớ bố mẹ và con bạn thân. Nhưng Tử Duy quay lại nhanh chóng, anh ta và Phan xóc tôi dậy kéo đi.

Thật là kì lạ khi cảm giác nhớ nhà nó lại ngày một nhiều. Ngày xưa khi tôi còn là con hầu của gia đình Hồ tôi không đến mức thế này. Tôi cho dù muốn làm vậy bao nhiêu thì cái lịch làm việc kín mít của người hầu không cho phép tôi buồn bã được lâu, đặc biệt khi gần như tối nào tôi cũng vừa đặt lưng xuống phản là ngủ như chết rồi. Bây giờ khi tự do, tôi có thể làm mọi thứ tôi muốn, kể cả việc chìm trong nỗi buồn của mình.

Chỉ có điều, khung cảnh của Hiểm Lâm khiến bất cứ suy nghĩ hay cảm xúc nào bạn có trong người biến mất. Chưa có ngọn núi nào hoàn hảo đến thế. Chưa có rừng cây nào có thể biến tiếng gió vô tâm thành tiếng hát du dương đến vậy. Chưa có nơi nào mà hoa cỏ làm cho cả kẻ bẩn thỉu nhất thơm như một nữ hoàng.

Chưa có chuỗi cầu thang nào dài đến mức khiến tôi muốn xỉu đi khi leo hết.

Thiệt là bẽ mặt hết sức luôn ấy. Toàn bộ dân tình đều không tuôn một hạt mồ hôi nào. Tên Phan thậm chí còn đủ sức để nhảy nhót lên chóc một ngọn cây.

“ Ah ! Hồ công tử ! ”

Một giọng lãnh lót vang lên.

Một cô gái trẻ tuổi xuất hiện bên cạnh Tử Duy từ lúc nào không biết. Bao kiếm màu hồng, chạm khắc hoa lưu li tinh xảo đeo bên hông.

“ Tiểu thư Văn Trang ! Thật là hân hạnh được gặp lại cô. “

Chỉ là một câu chào đơn giản cũng đủ để khiến tiểu thư này đỏ mặt.

“ Tôi chờ anh mãi. Cứ tưởng anh không đến luôn. “

“ Tôi thực ra lúc đầu không định tới đâu. Nhưng sự có mặt của cô nương khiến tôi cảm thấy mình đã may mắn thế nào khi đã thay đổi ý định. “

“ Anh đừng khách khí thế ! “ _ nói vậy thôi chứ Văn Trang rõ ràng là sướng ra mặt. Tội nghiệp cô gái này. Thêm một nạn nhân nữa.

“ Anh hãy tới chỗ tôi đi. Chúng ta sẽ đứng cạnh nhau ngay bên cạnh cha tôi. “

“ Ôi xin tiểu thư. Tôi không xứng đáng được ngồi chỗ bên cạnh Võ Lâm Minh Chủ. “

Nói vậy nhưng nụ cười quảng cáo kem đánh răng đang làm việc hết công suất. Nó khiến bao nhiêu ‘cô gái’ ngã quỵ từ bên trong, Văn Trang chẳng phải là ngoại lệ. Tôi đã thấy quá nhiều rồi, nhưng nếu anh ta có thể kiếm chỗ ngồi đẹp thay vì phải nghển cổ nhìn đằng sau cả trăm cái lưng thì tôi vẫn mặc kệ.

Văn Trang rõ ràng phải cố gắng lắm mới không ngất xỉu ngay lúc đó. Tôi nghĩ cô nàng thậm chí hơi run run như trúng gió ấy chứ.

“ Không anh phải theo tôi ! Tôi chỉ nhờ anh có việc này thôi ! “

Tử Duy nhún vai như đúng rồi, thở dài và gật đầu:

“ Tôi không bao giờ có thể từ chối một cô gái như tiểu thư đây. Ngoài ra em họ tôi có thể đi cùng không ? “

Anh chỉ nhìn về phía tôi, người đang cười cười để khiến mình có vẻ thân thiện. Văn Trang rõ ràng là mất ba mươi giây tự hỏi sao một người như Hồ Tử Duy lại có một đứa em họ như tôi. Nhưng cho dù cô nàng nghĩ gì thì cũng mặc kệ. Tôi cảm thấy mình thật ăn bám nhưng cũng mặc kệ.

Văn Trang nắm lấy khuỷu tay Tử Duy kéo đi. Cô nàng đi thẳng qua cả đám đông đứng chờ trước cánh cổng khổng lồ chờ kiểm tra giấy mời, qua mặt nhân viên soát vé bước vào luôn. Sau cánh cổng là một quảng trường. Trên núi mà có thể có quảng trường lớn vậy sao ? Từ cổng đến gian nhà chính phía bên kia chắc cũng mất nửa tiếng đi bộ.

Phan đã biến mất.

Ghế ngồi được sắp xếp thành ba hàng song song, đối mặt với một cái bệ lớn. Khung cảnh chẳng trang trí gì nhiều, tối giản đến mức có thể, nhưng lại tạo một cảm giác thanh thoát lạ kì.

Chỗ của Võ Lâm Minh Chủ thì tất nhiên rất gần cái bệ. Người đàn ông đấy tuy chẳng có gì nổi bật, vẫn khiến tôi cảm giác hơi lạnh gáy. Là đôi mắt như la-de. Khi nó quét đến tôi tôi cảm giác như nó có thể nhìn thấy đến tận tâm can tôi.

“ Cha ! Hồ Tử Duy của Hồ gia và em họ của anh ấy đến ngồi với chúng

ta nhé ?“

“ À. Cậu Tử Duy ! “ _ Kiên Sơn đứng lên tay bắt mặt mừng _ “ Từ Đại Hội Võ Lâm tôi với cậu chưa có dịp gặp lại nhau thì phải. “

“ Đúng rồi thưa ngài. Tôi thấy mình cũng thật có lỗi. Mọi sự diễn qua quá nhanh, tôi phải về nhà diện kiến bà nội. “

“ Tất nhiên, tất nhiên, gia đình là trên hết. “ _ Kiên Sơn nói, nhưng nếu không làm, nụ cười vui vẻ đã biến mất khỏi ánh mắt _ “ mời cậu ngồi. “

“ À không tôi không dám ngồi hàng đầu với ngài. Xin hãy cho tôi cái ghế đằng sau đây. Em họ tôi cũng có thể đứng được. “

Tôi gật đầu đồng ý mà như muốn khóc. Mới leo cả trăm bậc thang mà giờ phải tiếp tục đứng nữa. Nhưng nếu mình ngồi bên cạnh chính Võ Lâm Minh Chủ thì không xứng đáng tí nào.

“ Đây là ba đệ tử của tôi: Nguyễn Văn Nam. “ _ Kiên Sơn chỉ người đàn ông mặt chữ điền đứng sau mình. Văn Nam thì lễ chào lại cái cúi người của Tử Duy.

“ Lê Quang Vinh, người trực tiếp lo lắng từng bữa cơm cho tôi. “

Quang Vinh mỉm cười:

“ Đồ đệ không biết lo cho sự phụ thì sao dám làm người ? Hân hạnh được gặp công tử. “

“ Và Kiều Vy. Cháu tôi, nó còn ít kinh nghiệm giang hồ nên hôm nay tôi đưa nó đến đây học hỏi. Có gì công tử giúp nó nhé. “

Kiều Vy, tuy là cháu gái Kiên Sơn nhưng cũng đã đứng tuổi, cô ta cũng có cái nhìn sáng quắc của ông mình. Đôi mắt ấy nhìn Tử Duy rồi nhìn sang Văn Trang, có vẻ vỡ lẽ gì đó, nhưng rồi cũng chào lại đúng lễ nghĩa.

Họ hỏi qua tên tôi trước khi quay lại nói chuyện với nhau. Bàn luận về Đại Hội Võ Lâm lần trước. Tử Duy chỉ đứng hạng nhì. Người thắng cuộc là [Từ Hảo - I forgot who I wanted to be the champion □] cũng sẽ có mặt hôm nay nhưng chưa thấy tới.

Từ từ quảng trường bắt đầu đông đúc. Gần trưa thì hết toàn bộ chỗ ngồi. Đa số các những người có chỗ ngồi thường phải là trưởng môn hay phải có tiếng tăm lắm, môn đệ hay kẻ theo hầu đứng trực đằng sau. Ngồi ghê bên cạnh Kiên Sơn là một khuôn mặt quen thuộc, đặc biệt với bộ cánh màu xanh dương biếc không lẫn vào đâu được.

Lâm Dương chào hỏi Tử Duy cũng hồ hởi không kém. Hoá ra ông ta không là trưởng môn Thượng Trúc Vô Vân Đạo. Người đó là Quỳnh Vô Vân, người đàn ông bé nhỏ bên cạnh, cũng là anh trai của Lâm Dương. Hoá ra ở môn phái này, bất cứ ai lên làm trưởng môn đều mất đi tên riêng mà trở thành Quỳnh Vô Vân tiếp theo, khá là kì lạ, chẳng biết để làm gì. Môn phái này đi có ba người. Người thứ ba có đôi mắt mấy trăm watt, hay còn được biết tới với cái tên Kiên Long, khiến tôi chột dạ cho dù chỉ mới nghĩ tới việc quay sang nhìn một lần. Kiên Long đang dùng đôi mắt đó mà liếc Tử Duy không che giấu. Văn Trang liếc Kiên Long không hài lòng chút nào. Kiên Sơn bí mật theo dõi Văn Trang và ba đệ tử của ông ta thì chỉ chăm chú vào sư phụ mình.

Nhưng mọi sự chú ý đổ dồn lên bệ đài trước mặt khi tiếng trống vang dội rộ lên. Lễ nhậm chức đã bắt đầu.

LINK Truyện:

Hồi Ký Của Kẻ Lưu Hành Thời Gian <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hoi-ky-cua-ke-luu-hanh-thoi-gian-2678563.html>

LINK Chương này:

Chương 63: Chương 62

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hoi-ky-cua-ke-luu-hanh-thoi-gian-2678563/chuong-63.html>